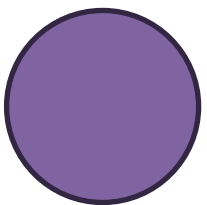
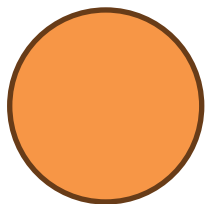

TIH 2305

การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

Sustainable Tourism Management

Forests for Life

NATIONAL
GEOGRAPHIC
CHANNEL

Sustainable Tourism

Sustainable Tourism is tourism attempting to make as low impact on the environment and local culture as possible, while helping to generate future employment for local people. The aim of sustainable tourism is to ensure that development brings a positive experience for local people, tourism companies and the tourists themselves.

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ การท่องเที่ยวที่พยายามสร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นให้ต่ำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยสร้างการจ้างงานในอนาคตให้กับคนในท้องถิ่น จุดมุ่งหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือเพื่อให้แน่ใจว่าการพัฒนาจะนำประสบการณ์ที่ดีมาสู่ผู้คนในท้องถิ่น บริษัทท่องเที่ยว และตัวนักท่องเที่ยวเอง

การท่องเที่ยวยั่งยืน

คือ การท่องเที่ยวของกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็ก ที่มีการจัดการอย่างดีเยี่ยมเพื่อสามารถดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรท่องเที่ยว ให้มีความดึงดูดใจ มีการปรับปรุงคุณภาพให้มีผลกำไรอย่างเป็นธรรม ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมได้รับผลประโยชน์ตอบแทนอย่างเหมาะสม โดยมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมเยือนสม่ำเสมออย่างเพียงพอ แต่มีผลกระทบทางลบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

ในอดีต : **Conventional Tourism** (การท่องเที่ยวแบบดั้งเดิม) คือ เน้นความพึงพอใจนักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่ เน้นรายได้ เน้นปริมาณ โดยขาดการนึกถึงผลด้านลบต่อสิ่งแวดล้อม+ความเป็นอยู่ของชุมชนท้องถิ่น

ผลกระทบ > เกิดการทำลายทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

เกิดกระแสอนุรักษ์ และเรียกร้องให้คืนสภาพความสมบูรณ์แก่ธรรมชาติอย่างต่อเนื่อง

จนในปี พ.ศ.2515 คนยุโรปและอเมริกา ไม่พอใจการท่องเที่ยวแบบประเพณีนิยมมาก พยายามชี้ให้เห็นว่า

“โลกนี้มีทรัพยากรจำกัด ไม่สามารถใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลืองได้อีกแล้ว”

เกิดกระแสความคิดที่จะปรับกระบวนการและวิสัยทัศน์ของการ
ท่องเที่ยวใหม่ กระแสความคิดนี้ มีที่มา 2 เรื่อง

ความรู้สึกอยากอนุรักษ์ + วิธีการใช้เวลาว่างเปลี่ยนไป อยาก
เที่ยวผจญภัย สัมผัสธรรมชาติมากขึ้น อยากได้ความรู้จากสถานที่ที่
ไปเยือนเพิ่มขึ้น นำไปสู่การประชุมนานาชาติด้านสิ่งแวดล้อมและ
พัฒนาแบบยั่งยืน (**Global'90 Conference**) ในเดือน
มีนาคม ปีพ.ศ.2533 ณ เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา

ต่อมา มิ.ย พ.ศ.2535 มีการประชุมสหประชาชาติว่าด้วย
สิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (The United Nation Conference on
Environment and Development : UNCED) หรือ Earth
Summit ณ นครริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล ได้ลงนามรับรอง
เอกสารสำคัญ “Agenda 21”

คือ แผนแม่บทของโลกสำหรับการดำเนินงานด้านการพัฒนา
อย่างยั่งยืน → การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ในประเทศไทย เริ่มแนวคิดในปี พ.ศ.2538-2539 โดยการ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ผลักดันให้เกิดนโยบาย และแนวคิดการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้น

ในปี พ.ศ.2539-2540 ททท.เริ่มนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
แห่งชาติ (National Ecotourism Policy) เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
ของไทยสู่ท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ในปี พ.ศ.2540-2544 ได้ใส่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ไว้ใน
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8

หลักการพื้นฐานของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

(Shirley Eber, 1993)

1. Using Resource Sustainable อนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี
2. Reducing Over Consumption and Waste ลดการบริโภคและใช้ทรัพยากรที่เกินความจำเป็นและลดของเสีย
3. Maintaining Diversity รักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม
4. Integrating Tourism into Planning ประสานการพัฒนาการท่องเที่ยว
5. Supporting Local Economics ต้องนำการท่องเที่ยวขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่น

6. Involving Local Communities การสร้างเครือข่ายพฒัน นาการท่องเที่ยว
ในท้องถิ่น
7. Consulting Stakeholders and the Public ทำการประชุมและ
ปรึกษาหารือกับผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน
8. Training Staff การพัฒนาบุคลากร
9. Marketing Tourism Responsibly การจัดเตรียมข้อมูลคู่มือบริการ
ข่าวสารการท่องเที่ยวให้พร้อม
10. Undertaking Research ประเมินผล ตรวจสอบ และวิจัย

Ecotourism

- Nature Education Tourism
- Adventure Tourism
- Agro Tourism

- Historical Tourism
- Traditional and Art Tourism

- Natural Health Tourism

- Sport & Entertainment Tourism
- Rural & Village Tourism

Cultural Tourism

“Save the World”

สรุป การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ

การท่องเที่ยวที่เกิดความร่วมมือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์และใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างพอดี

เพื่อสามารถใช้ประโยชน์ได้ยาวนาน มีผลกำไรที่เป็นธรรมและกระจายรายได้สู่คนส่วนมาก

อีกทั้งเป็นการท่องเที่ยวที่ไม่มีผลกระทบทางลบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรมหรือน้อยที่สุด

ซึ่งการท่องเที่ยวต้องเป็นการสร้างความสมดุลประโยชน์ 3 ฝ่าย เพื่อก่อให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ

ฝ่ายที่ 1 กลุ่มผู้ประกอบการ คือ มีความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นและแบ่งปันผลประโยชน์แก่ชุมชน

ฝ่ายที่ 2 ชุมชนท้องถิ่น คือ เกิดการกระจายรายได้และผลประโยชน์สู่แหล่งท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น เกิดความสัมพันธ์ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วิถีวัฒนธรรมระหว่างชุมชนกับนักท่องเที่ยว และมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชุมชน

ฝ่ายที่ 3 นักท่องเที่ยว คือ เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจของการเป็นส่วน
หนึ่งในการรักษาแหล่งท่องเที่ยว สนับสนุนรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น เกิด
ความประทับใจและท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวคงความสวยงามตลอดไป

benjaporn.ya@ssru.ac.th